

Aljoša Jurinić

Proslavljeni hrvatski pijanist, po mnogima najveća hrvatska pijanistička zvijezda današnjice, Aljoša Jurinić, nedavno je, 2. lipnja o.g., proslavio svoj 30. rođendan (i to radno, sjajnim koncertom u tandemu s gitaristom Petritom Čekuom u Hrvatskom glazbenom zavodu), a usto napunio čitavih 15 godina radnog staža. Ozbiljno se, naime, počeo baviti glazbom 2004., kad mu je bilo samo 15 godina.

Iako se, dakle, još uvijek ubraja među mlade (ili, u najmanju ruku, mlade) umjetnike, ima se za čim osvrnuti: popis njegovih najvećih uspjeha uključuje pobjedu na međunarodnom pijanističkom natjecanju Robert Schumann 2012. u Zwickauu, plasman u finale 17. Međunarodnog pijanističkog natjecanja Frédéric Chopin 2015. u Varšavi, plasman laureata na Natjecanju kraljice Elizabete 2016. u Bruxellesu; dobitnik je, zatim, ugledne i prestižne Nagrade "Vladimir Nazor" za 2015. (riječ je o najvišoj nagradi RH "za najbolja umjetnička ostvarenja"), Nagrade "Milka Trnina" za 2017. (nagrada Hrvatskoga društva glazbenih umjetnika "za posebno uspješan i zapažen umjetnički nastup u RH")... A za Dan državnosti 25. lipnja predsjednica Kolinda Grabar Kitarović uručit će mu i odlikovanje "Red Danice hrvatske s likom Marka Marulića" koje se dodjeljuje "hrvatskim i stranim državljanima za osobite zasluge za kulturu"...

Jurinić je dosad održao velik broj koncerata u najpoznatijim glazbenim središtima diljem Europe i svijeta, pri čemu se posebno izdvaja nastup u njujorškom Carnegie Hallu 2015., zatim u bečkom "Musikvereinu" 2018., u Italiji, Poljskoj, Francuskoj, Rusiji, Ukrajini, Češkoj, Kini, Japanu (dakako i u rodnom Zagrebu)...

Aljoša Jurinić je, međutim, ove godine na velikoj i ozbiljnoj prekretnici. U svibnju je na *Hochschule für Musik Franz Liszt* u Weimaru završio pijanistički program najvišeg stupnja poslijediplomske koncertne izobrazbe (*Konzertexamen*) - drugim riječima, položio je ispit kojim je završilo njegovo formalno obrazovanje - i sada ulazi u jednu sasvim novu životnu i profesionalnu etapu koja više neće biti obilježena natjecanjima (tj. u kojoj više neće ovisiti o žirijima i njihovim stručnim mišljenjima).

A u rujnu ove godine čeka ga selidba u Toronto, gdje će živjeti pune četiri godine, zajedno sa suprugom Marijom Pranjić, pijanisticom i muzikoterapeutkinjom koja će na Sveučilištu u Torontu biti na prestižnom doktorskom studiju iz područja glazbe i neuroznanosti. Trenutačno su zauzeti traženjem stana u tom gradu, što nije nimalo laka i bezazlena stvar. "Pristojan stan u Torontu", kaže Aljoša, "košta oko 2000 kanadskih dolara mjesečno, a pritom, kao pijanist, moraš paziti da sviranjem ne ometaš ostale stanare, svoje susjede; u mom poslu to je uvijek osjetljiva stavka. Za početak, svirat ću im nešto tiše, pa ću vidjeti... Jedan od prioriteta nam je i da budemo dalje od autoceste, u zoni gdje nije previše bučno i gdje zrak nije toliko zagađen..."

Našao sam se ovih dana na kavi s profesoricom glazbe i sociologije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu i glazbenom kritičarkom Majom Stanetti i s njom malo opširnije popričao o Aljoši Juriniću. Iako je M. Stanetti na glasu kao stroga kritičarka, njezino je mišljenje o Aljoši izrazito pohvalno.

- Prije svega, on je vrlo pristojna osoba - rekla mi je - i uvijek ti kaže "Dobar dan". On je nova generacija i možete mu najnormalnije pristupiti - za razliku od Ive Pogorelića, koji je bio odalečen te je komunicirao samo s izabranim, vrlo rijetkim ljudima. Kod njega jako cijenim to što se nikada nije poveo za *crossoverima*, koji uzimaju malo ovoga malo onoga, miješajući klasičnu s pop-glazbom; to je, za mene, vrlo kratkoročno. U Hrvatskoj, inače, danas postoji cijela generacija mladih pijanista, Marijan Đuzel, Petar Klasan, Filip Fak itd. koji su na razini koja se može mjeriti sa svjetskom razinom, s time da su zadržali slavensku dušu, a većina njih ima i jaku individualnost. U smislu karijere, Aljoša je od njih najviše odskočio. Među pijanistima postoji "tip zvijezde", koji podrazumijeva da samouvjerenom izlaziš na scenu i imaš pritom i jednu dozu glume. To Aljoša ima na fin, plemenit način, u kojem ima i malo skromnosti. On ne igra na snagu niti na količinu zvuka, nego čita tekst na jedan poetski način. Nije agresivan - što je inače trend u svijetu. Lirik je po pristupu, a pritom nije "štancan" kao Korejci. Usto se sjajno prilagođava prostoru, tj. "ozvučuje" prostor - na jedan način nastupa u Zagrebu, a na drugi u Dubrovniku...

Na moje pitanje koje bi glazbeničke vrline kod njega istaknula, M. Stanetti mi je nabrojila njih tri.

- Prvo - rekla mi je - posvećen je sebi i svom poslu. Drugo, velik je radnik. I treće, ima dobru mjeru taštine: malo je ima, ali ne previše, nego na odmjeren način. Tu je Pogorelić, recimo, otišao predaleko. Osim toga, Aljoša poštuje svoju publiku. Kod njega nema nepotrebnih provokacija i previše ekstragavantnih čitanja nota, on uglavnom nalazi dobru mjeru između kompozitora kojeg tumači i javnog nastupa. I pritom ne prepisuje ni od koga, gradi svoj osobni stil; to će se tek sa zrelošću vidjeti...

Maja Stanetti mi je, međutim, naglasila još jedno: da Aljoša Jurinić, kao pijanist, nije bio projekt svojih roditelja (a što u pijanističkom svijetu, inače, nije rijetka pojava). "Sretna je okolnost da u obitelji nije imao nikoga tko bi ga pritiskao" - tako mi je kazala, i pritom ušla u bit onoga što bismo mogli nazvati "fenomenom Aljoše Jurinića", po kojemu je i postao to što jest.

Za objašnjenje uspjeha Aljoše Jurinića potrebno je imati na umu tri stvari. Prvo, on nije bio "vunderkind" (u klasičnom, uobičajenom smislu riječi - takav je, recimo, bio Mozart). Drugo, nije "fah-idiot" (što se kod pijanista razmjerno često susreće). I treće, on doista nije bio projekt svojih roditelja, u punom ili doslovnom smislu te riječi, ali je, s druge strane, u višegodišnjem procesu odgoja i edukacije bio (diskretno) usmjeravan, i to na jedan vrlo specifičan način.

No, da bi se dokraja osvijetlilo to pitanje, treba dobro poznavati njegove roditelje, Borisa i Mirjanu Paić-Jurinić. Nije mi bilo odviše teško upoznati ih jer smo, na neki način, kolege, završili smo isti studij (Fakultet političkih znanosti u Zagrebu) i imali iste profesore - tako da smo se, u samom startu naše komunikacije, vrlo dobro razumjeli.

Aljošina majka, Mirjana Paić-Jurinić bila je asistentica na katedri Ante Pažanina (predmet filozofija politike) na FPZ-u, a otac, Boris Jurinić postdiplomant i učenik profesora filozofije Vanje Sutlića. Mirjana se u međuvremenu afirmirala kao vrsna prevoditeljica i urednica (referentan je, među ostalim, njezin prijevod "Izvor totalitarizma" Hanne Arendt) i danas radi kao voditeljica nakladničke djelatnosti u Institutu društvenih znanosti "Ivo Pilar" u Zagrebu. Boris Jurinić je, s druge strane, sve donedavna bio voditelj Službe za strateško planiranje i analitiku Ministarstva kulture RH, a danas je u mirovini.

U svemu ovome najvažnije je, međutim, imati u vidu to da su Aljošini roditelji kao studenti (a i kasnije) pripadali razmjerno malobrojnoj struji na FPZ-u koja je jako voljela predmet "filozofija politike", s osloncem na antičku Grčku, te je "u malom prstu" imala Platonovu "Državu", Aristotelovu "Politiku" ili "Nikomahovu etiku". Za tu je struju ili to usmjerenje bilo važno i poimanje uloge glazbe u svakodnevnom životu, a posebice u formiranju ličnosti, što mi je Boris Jurinić ovako opisao:

- Nas dvoje smo kao politolozi shvatili, ne baveći se pritom glazbom, da je glazbeni odgoj krucijalan u formiranju osobe. To jest - da je tako bilo u staroj Grčkoj. Ali ne u smislu slušanja glazbe nego sviranja instrumenta. Grci su u svom obrazovnom programu smatrali da je obveza svakog učenika naučiti svirati, pa makar i frulicu. Oni su na neki čudesan način osjetili da izvođenje glazbe ima fundamentalnu ulogu u odgoju za život u zajednici, u polis. Jer, da bi ostvario svoj subjektivitet u zajednici, moraš biti aktivan, moraš znati svirati... Danas, dvije tisuća godina kasnije, neuroznanost je dokazala da izvođenje glazbe kao jedna od rijetkih djelatnosti ima izvanrednu sposobnost aktivirati brojne moždane centre, tj. poticati neuroplastičnost...

I tako, čim je sin Borisa i Mirjane Jurinić Aljoša, inače trešnjevačko dijete (iz Ludbreške, blizu trešnjevačke toplane), prerastao vrtićku dob i upisao Osnovnu školu Izidora Kršnjavoga u zgradi Mimare, njegovi su ga roditelji, kao 8-godišnjaka, upisali i u Osnovnu glazbenu školu Pavla Markovca (prethodno je u Glazbenoj galeriji Heferer u Kačićevoj, kao 7-godišnje dijete, pokazao natprosječnu glazbenu darovitost). "Plan", rekoše mi, "nije bio da bude poznat glazbenik, nego samo da ne bude glazbeno nepismen. Odnosno da svlada univerzalan glazbeni jezik - misleći da će mu to pomoći za sve ostalo."

Mali je Aljoša u Glazbenoj školi Pavla Markovca dodijeljen profesoricima-mentorici Jasni Reba, koja će s njim raditi cijelo desetljeće (od 1997. pa sve do 2007.). "Ona je ključ, ona je stožer, ona ga je stvorila, ona je čudo od žene" - kažu uglavnom Aljošini roditelji. A prof. Jasna Reba ovako mi je opisala svoj prvi dojam o Aljoši, kada ga je prvi put ugledala i upoznala: "On je vrlo sigurno ušao u moju učionicu, kao da je pronašao pravo mjesto. Njegov duboki pogled otkrivao je znatiželju, ali i sigurnost, imala sam osjećaj da se jako dobro osjeća."

Aljošini su roditelji ostali dosljedni svojoj prvotnoj odluci da od djeteta ne nastoje stvarati pijanističku zvijezdu: prepustili su ga u potpunosti prof. Reba, da ona s njim sama radi kako misli da je najbolje. Bez ikakve prisile, korak po korak. "Kad smo joj ga isporučili", rekoše mi, "mi smo se, kao roditelji, iz svega povukli. Roditelji se znaju intimizirati s nastavnicima, zvati ih na druženje i

slično, ali smatramo da to nije dobro. A Aljoši smo kupili pijanino tek kad smo vidjeli da ga je to primilo."

Prof. Jasna Reba mi je, sa svoje strane, otkrila da je s Aljošinim roditeljima bila na "vi" sve do 2007., dakle sve do trenutka kad je završila svoj glazbeno-pedagoški rad s njim.

Malom Aljoši je u glazbenoj školi bilo kao u raju - uživao je kod prof. Reba. Znao je čak i markirati iz "obične" škole u glazbenu - u ovoj drugoj bi se puno bolje osjećao. Jednom se, kad mu je bilo desetak godina, vratio iz glazbene škole uplakan. Zatvorio se u kupaonicu i nije otvarao. "Kad sam ga, zabrinuto, upitala što se dogodilo", prepričala mi je taj događaj njegova majka, "odgovorio mi je: 'Ja bih tamo, u Pavla Markovca, i spavao!' On je, zapravo, bio ganut, plakao je jer mu je u glazbenoj školi tako lijepo i što se u njoj osjeća kao doma."

I sve je tako išlo kao "po žnoricu", do jedne vrlo važne prekretnice, kada je Aljoši bilo 14 i pol godina (tada je bio završio 1. razred srednje Glazbene škole P. Markovca). Svjetski priznati pedagog, profesor Karl-Heinz Kämmerling je, u potrazi za najperspektivnijim mladim glazbenicima, na jednome koncertu u Rijeci izabrao njih četvero s kojima će, kao gost-profesor, raditi na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Među njima Aljoša je bio najmlađi. Pročelnik na Muzičkoj akademiji prof. Ljubomir Gašparović (inače otac današnjeg Aljošina menadžera Danijela Gašparovića) upitao je prof. Jasnu Reba ima li što protiv da Aljoša tako mlad prijeđe na Akademiju (naravno, uz paralelno pohađanje Škole primijenjene umjetnosti). To jest, je li za to spreman i bi li to ona, kao njegov pedagog, dopustila. Prof. Reba bila je "za", vodeći se načelom da je u glazbenoj profesiji bitno što ranije krenuti s ozbiljnim, akademskim školovanjem.

Aljoši, međutim, na Muzičkoj akademiji, kod prof. Kämmerlinga (koji je dolazio u Zagreb tek povremeno, jednom u dva tjedna), nije bilo dobro. I dogodilo se ono što nitko, ni njegovi roditelji ni profesori, nisu ni u snu očekivali: negdje u proljeće 2005. rekao je da više ne želi studirati glazbu, da bi se radije prebacio na - sportsko novinarstvo. S neba pa u rebra.

Svi su bili zatečeni njegovom odlukom. Prof. Reba ovako mi je opisala zašto je Aljoša naprasno posumnjao u svoje glazbeno opredjeljenje: "Prof. Kämmerling je bio principijelan, htio je najbolje, no htio je dati neki svoj gotovi proizvod, a Aljoša je istraživač. I koliko god je Aljoša jako respektirao Kämmerlinga i imao za njega samo riječi pohvale, na jednoj intuitivnoj razini je osjetio da ga njegov pristup pritišće. I rekao je: 'Neću više!'" Aljošini roditelji su mi, sa svoje strane, Kämmerlingove metode i pristup Aljoši okarakterizirali kao "prusku školu", koja je za njega bila "previše rigidna", dok mi je sam Aljoša tu svoju krizu opisao ovim riječima:

- Na Akademiji sam bio prepušten sam sebi, s nepunih 15 godina. Nedostajala mi je prof. Jasna Reba, a profesor Kämmerling je dolazio samo jednom u dva tjedna. Sloboda je, znate, nešto što trebate znati koristiti! I sve sam manje radio i vježbao... Jasna je meni i danas druga majka, a prof. Kämmerling je hladno obavljao svoj posao.

I tu sada Aljošini roditelji, Mirjana i Boris Jurinić, donose dvije važne i, kako se pokazalo, presudne odluke.

Prvo, pozdravili su njegovu želju da prijede na studij sportskog novinarstva i već sutradan mu stavili na stol udžbenik novinarstva. Nije, ni ovaj put, bilo nikakve prisile. Stali su na njegovu stranu.

A drugo, vratili su ga, u Srednjoj glazbenoj školi P. Markovca, prof. Reba, u staro, poznato okrilje, pretpostavljajući da će njezin zaštitnički odnos nanovo oživjeti ljubav i strast prema glazbi. Ona mi je to ovako interpretirala:

- Aljoša se tada bio zatvorio u sebe. U očima sam mu primijetila dozu tuge, ali i zadovoljstvo što se ponovno našao u poznatom okruženju. Dala sam mu znak da smo mi, stariji, možda negdje pogriješili i da je ovo sada samo *time out*, jedno resetiranje. Jedna rečenica, koju sam spontano izgovorila, otvorila je vrata: "Aljoša, ti si meni važniji od Beethovena! Jer ako te vratim na tvoj put, koji je kod tebe već zacrtan, onda ćeš ti i Beethovena izvrsno svirati!" Pritom sam kod njega pobudila odgovornost prema izvrsnim rezultatima iz prethodne školske godine - bio je, naime, nakon završenog 8. razreda apsolutni pobjednik bijenalnog natjecanja "Mladi virtuozi", koje se održava pod pokroviteljstvom Glazbene škole P. Markovca i Grada Zagreba pa se morao predstaviti kao pobjednik na idućem natjecanju - i on se za samo nekoliko mjeseci vratio u svoje cipele. I tada kreće njegov uspon: shvatio je da to izuzetno voli i da se time doista želi baviti. Uslijedila su brojna natjecanja, a on je velik sportaš i voli se nadmetati. Usto silno voli scenu i izazove, i svaki si put digne ljestvicu još više...

Godine 2007. Aljoša Jurinić ponovno je upisao Muzičku akademiju u Zagrebu, s time da mu je ovaj put sama prof. Reba kao novog mentora preporučila prof. Rubena Dalibaltayana - jednim dijelom i stoga, kako mi je objasnila, što je on "brižan prema svojim studentima i vrlo sličnog senzibiliteta kao i sam Aljoša". A na moje pitanje kojim bi to riječima najpreciznije opisala Aljošin senzibilitet, prof. Reba mi je odgovorila:

- On je vrlo snažna osobnost i vrlo iskreno izražava svoje stavove - kako u glazbi tako i na verbalnom području. Snažnog je duha, impulzivan, ali i vrlo senzibilan. U njegovu se liku očituje širok raspon emocija, što odražava unutarnje bogatstvo. Silno je poetičan, pjesnik je klavira. Njegova je glazba anđeoska, spaja se direktno na vertikalu - i daleko je od onoga što obično nazivamo dobrom prosječnošću. Uvijek je htio biti svoj i nije nikada odstupao, a ja sam mu davala širok okvir u kojem je mogao izraziti svoju osobnost u glazbenim sadržajima. Ima širok krug interesa, vrlo je obrazovan, pravi erudit. A ono što ga najviše krase - to je njegova skromnost; omiljen je među svojim prijateljima. I ljubopitljiv je; kad bi došao k meni na sat, nikada me ne bi propustio upitati, i to ne samo kurtoazno: "A kako ste vi, profesorice?"

Prof. Ruben Dalibaltayan (podrijetlom Armenac), koji je s Aljošom radio pet godina i kod kojega je 2012. diplomirao, rekao mi je u našem nedavnom razgovoru na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji:

- Kad pritisne tipku, on se istopi u toj jednoj noti koju odsvira. Riječ je o velikoj prirodnoj darovitosti. On obožava klavirski zvuk. Neki intelektualno dođu do toga, a on je baš tipičan klavirist. Klavir za njega nije samo sredstvo za prenošenje glazbenih ideja, nego su on i klavir jedno, nerazdvojna cjelina. Osim toga, on je čovjek koji ima cilj i ide prema tom cilju. Radi, razvija se svaki

dan, i to ne samo usko muzički, nego generalno. Ima snažnu volju i usmjerenost prema razvoju, kod njega nema stagnacije...

Nakon prof. Dalibaltayana Aljošu Jurinića preuzima, kao mentorica, glasovita Eliso Virsaladze (na *Scuola di Musica di Fiesole* u Italiji) pod čijim je vodstvom i pobijedio na "Robertu Schumannu" 2012.; ona ga dalje otpušta prof. Grigoriju Gruzmanu na Konzervatoriju u Weimaru, a kad je Aljoša ove godine kod njega završio program najvišeg stupnja poslijediplomske koncertne izobrazbe (Konzertexamen), ovaj ga je, simbolički rečeno, otpustio njemu samome. Aljoša je u ovome trenutku glazbenik koji više nema potrebu za stalnim mentoriranjem.

U svojoj novoj fazi, u kojoj se više neće morati natjecati (osim, naravno, sa samim sobom), Aljoša Jurinić će - kako mi je to u našem razgovoru nagovijestio - jedno od glavnih težišta stavljati na dubinska, višeslojna istraživanja povijesnog aspekta djela koja će imati u svom repertoaru, tj. maksimalno će težiti tome da ih izvodi u njihovoj izvornoj, originalnoj verziji, kakvu je zamislio sam autor, a ne u iskrivljenim ili modificiranim inačicama kakve često slušamo zadnjih godina ili desetljeća. Drugim riječima, imat će u svom muziciranju naglašeno kreativan pristup, kao da je i on sam skladatelj, a ne puki izvođač,

Kao karakterističan primjer spomenuo mi je Koncert za klavir i orkestar u b-molu P. I. Čajkovskog (s kojim je u svibnju o.g. u "Lisinskom" oduševio zagrebačku publiku i kritičare). Postoje, naime, tri varijante partiture tog djela, od kojih je samo prva "prava" ili autentična, dok u ostalima postoje određeni dodaci (koje je dodao dirigent, određeni pijanist ili netko treći). O tome mi je rekao:

- U zadnjoj, trećoj verziji partiture toga koncerta imate na samom početku one velike akorde, koji gotovo "lupaju". A u originalnoj verziji ti su tonovi razlomljeni, sviraju se kao harfa, i općenito je dinamika tiša. Radi se o puno malih razlika, ali koje u ukupnosti znače bitna odstupanja od izvorne verzije djela kakvu je zamislio skladatelj. Internetski sam to istraživao, a kontaktirao sam i Muzej Čajkovskog u Rusiji. Nastojat ću, kad god budem mogao, razbijati takve interpretativne konvencije, ako otkrijem da su bez uporišta. Uvriježeno je da se neke kompozicije sviraju brže, ali ja ću usporiti - ako je to u funkciji potrage za autentičnosti. I ondje gdje je Čajkovski zamislio *allegro*, vraćat ću se na taj *allegro*, umjesto da, kao mnogi pijanisti, sviram *presto*. Nije inovativno kad pijanist sebe stavlja ispred glazbe. Ukratko, goni me potreba za otkrivanjem i izvođenjem onoga što je kompozitor originalno napisao; smatram da bismo se mi, glazbenici, ipak prioritetno morali baviti očuvanjem kulturne baštine...

Zgodno je ovdje napomenuti da je Aljoša, istražujući ne samo tekst nego i kontekst, na Schumannovu natjecanju 2012. proučio sva pisma koja su međusobno razmijenili Clara i Robert Schumann - samo da bi što dublje ušao u izvornu, povijesnu dimenziju Schumannovih djela. "Uvijek ću", rekao mi je, "davati prednost istraživanju povijesnog konteksta, ali kroz svoju osobnost. Mora biti prisutan osobni pečat, inače bi to i kompjutori mogli raditi. Ali, opet, nije dobro da ego dominira."

U svoje slobodno vrijeme, međutim, Jurinić sluša, pa i istražuje (uglavnom na internetu), i pop-glazbu. Kao pravi pripadnik "generacije Y", bio je lani na koncertu splitskog reperera Vojka V. u Domu

sportova u Zagrebu, a u novije vrijeme preko interneta osobito ga zanimaju Talking Heads i Jimmy Hendrix.

A što se hobija tiče, i danas je nekako najviše zaljubljen u sport i sportsko novinarstvo, na neki način svoju nesuđenu profesiju kada se u proljeće 2005. na trenutak bio "oprostio" od glazbe. Prije nekoliko godina naručio je preko interneta knjigu Jonathana Wilsona "Inverting the Pyramid: The History of Football Tactics" (najvažniju dosad napisanu knjigu o povijesti nogometne taktike, i to usporedno s analizom dominantnih umjetničkih pravaca u 20. stoljeću), ali nije mu ni to bilo dovoljno nego se, putem Twittera, i osobno upoznao s Wilsonom te s njim utanačio sastanak u jesen 2013. u Zagrebu, u pekarnici prekoputa Autobusnog kolodvora, uoči utakmice Hrvatska - Island (2:0), nakon što je doznao da će i on biti na toj utakmici (kao izvjestitelj *The Guardian*). Aljoša ga je "jurio" jer je pošto-poto htio da mu se potpiše na svoje remek-djelo koje je pročitao u dahu.

Aljoša doslovce obožava nogomet, ali ne u navijačkom smislu, nego kroz proučavanje i analiziranje nogometne taktike. "Ja gledam nogomet kao orkestar", rekao mi je. "Potkraj prošle godine", ispričao mi je, "putovao sam u Barcelonu samo da vidim Messija uživo. Nisam si htio dopustiti da napusti nogomet, a da ga barem jednom ne vidim uživo. Nogomet mi je, dakle, najdraži sport, a nakon njega najviše volim hokej na ledu i tenis. U Kanadi ću sada, kad se preselimo, uživati u hokeju i košarci..."

Aljoša Jurinić živi vrlo skromno i disciplinirano. Pazi na prehranu, sam kuha, pedantno računa kalorije i marljivo vježba u teretani. Prije nekoliko godina upoznao se preko interneta s osebujnim fitness-trenerom Ianom iz Atlante (SAD) te u ljeto 2016. odsjeo desetak dana u njegovoj velikoj kući, zajedno s tadašnjom djevojkom a danas suprugom, Marijom.

- Zajedno smo kuhali i vježbali - rekao mi je - a u kući je, zamislite, bio i klavir!

Od 2015., tj. od velikog uspjeha na Chopinovu natjecanju u Varšavi, kakav nije postigao nitko s naših prostora, o Jurinićevoj karijeri vodi brigu zagrebački pijanist i menadžer Danijel Gašparović, vlasnik tvrtke "Cristoforium Art" (Aljoša mu je bio prvi klijent, a sada već ima desetak klijenata, Hrvata i stranaca). U studenome 2019. Aljoša će održati čak 21 koncert u Kini (na lanjskoj turneji bilo ih je 10), u njihovim ogromnim koncertnim dvoranama, u kojima stane i do 5000 ljudi. Klavir je u Kini danas vrlo cijenjen instrument, Kinezi u njemu, sada kad su izišli (ili još izlaze) iz komunizma, vide statusni simbol. Odnosno - simbol građanskog društva.

Impozantna je procjena da u Kini danas čak 40 milijuna mladih ljudi uči svirati klavir (u sklopu tamošnjeg sustava obrazovanja); tu se vrti i velik novac, a Aljoša, eto, i u takvoj konkurenciji uspijeva biti zapažen i pozvan kao pijanistička zvijezda.

- Veselim se tim koncertima - rekao mi je Aljoša. - Klasična je glazba Kinezima ulaz u zapadnu kulturu, posebice s obzirom na raniju izolacionističku politiku i cenzuru. Kinezi se trude promovirati klasiku, kod njih su najpoznatiji pijanisti velike zvijezde kao i nogometaši. Za mene je to izazov jer znam da ću svirati ljudima koji me još nisu imali prilike čuti i vidjeti uživo. A to je i publici i izvođaču uvijek jedinstven doživljaj koji nikakva tehnologija ne može zamijeniti.

